

ಬೇಕು. ದಯವಿಟ್ಟು ಒಂದಿಪ್ಪು ಹೊತ್ತು ನಿನ್ನ ಮೋಲೆಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ನನಗೆ ಅನುವ ಮಾಡಿಕೊಡು, ನಿನ್ನನ್ನು ಕೈಯೋದಿ ಬೇಡುವೆ. ನಿನ್ನ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಒಂದಿಪ್ಪು ತ್ರಾಣ ಒಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವೆ.”

ಪುಣಿಕೊಂಡಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಅಚ್ಚರಿ ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯೊಂದನ್ನು ಉಂಟಿಸಿಯೂ ಇರದ ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ತಿಳಿಯತ್ತಲ್ಲ. ದ್ಯುನ್ನದಿಂದ ಮೋಲೆಹಾಲನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಹಕ್ಕಿರ ಬರಖೊಡಿದರ ಹುಲಿಮರಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅದು ಹೆದರಿತಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಜಗ್ಗಾಡತೊಡಗಿತು. ಭಯ ಪಟ್ಟ ಅದರ ಕರು ಕೂಡಾ ಅತಿತ್ತ ಜಿಗಿದಾಡತೊಡಗಿತು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅನಿರ್ಜಿತ ಕೋಲಾಹಲವೇ ನಿಮಾಂವಾಗಿ, ಆಕಳುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹಗ್ಗ ಹರಿಯುವಂತೆ ಹೊಸರಾಡತೊಡಗಿದವು. ತಟ್ಟಿಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿತು, ಬಂದೂಕಿನ ನಳಿಕೆ ತುರುಕ್ಕಿದ್ದ ತೂತಿನಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕನ್ನು ಹಾಯಿಸಿ ಆ ಗದ್ದಲದ ದೃಶ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಟುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಳಿಂಗಜ್ಞ, ‘ಅಯ್ಯೋ ಇದೆನಿದು! ಮತ್ತೆನಾಗುವುದೇ... ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸಜ್ಜಾಗಿರಬೇಕು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಂದೂಕಿನ ಕುದುರೆ ಬಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ತೋರುಬೆರಳನ್ನು ಅರ್ಜಿಗೊಳಿಸಿದ.

ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ಮೋಲೆಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ಅವಕಾಶ ಕೇಳಿದ ತನ್ನ ಸಣ್ಣ ಬೇಡಿಕೆಗೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಗದ್ದಲವೇ ನಡೆದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಹುಲಿಮರಿಗೆ, ತನ್ನ ಆಸ ಪಾರ್ಯೆಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿವಾಯೊಡನೆಯೇ, ತಾನೇ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತ ಮತ್ತೆ ಮೋಲೆಹಿಂದ್ದ ಜಾಗಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಹಸಿವಿನಿಂದ

